

Arrest

nr. 162 018 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2015 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard. Betrokkene bekwam zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van de Belgische onderdane D. W. (..) (RR xxxxxxxx) en werd op 16.01.2014 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 07.01.2019. Betrokkene had op 29.07.2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten maar deze werd bij eenzijdige verklaring door de Belgische onderdane stopgezet op 05.08.2014. Het samenwoonst –en relatieverlag dat op datum van 09.10.2014 werd uitgevoerd bevestigde dat het koppel uit elkaar is en er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bijgevolg stelt zich heden een totaal gewijzigde gezinssituatie dewelke gevolgen heeft voor het verblijfsrecht dat verkregen werd op basis van de gezinsband met de Belgische onderdane (art 40ter VW) en aan dewelke binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld conform artikel 42 quater, §1, -4°VW.

Op 26.08.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, conform artikel 42quater, §1, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4.

Deze instructies werden op 09.12.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde de volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst voor voltijdse handarbeider bij Nv Het Anker te Mechelen: tewerkstelling vanaf 25.09.2014 tot 13.11.2014 alsook een arbeidsovereenkomst bij Intermezzo BVBA: deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Er zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

-een attest van het centrum voor volwassenonderwijs reflectiefiche NT2: uit dit attest blijkt dat betrokkene een cursus nederlands heeft gevolgd. Aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien betrokkene ervoor koos om niet meer bewijzen voor te leggen naar onder andere de medische toestand, gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene werkt in België een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Betrokkene is 33 jaar oud en verblijft een 2-tal jaar in België waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er nog sterke banden zijn met Turkije en dat de duur van het verblijf in België een terugkeer niet in de weg staat.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4,1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4 2-3 VW) ,en toont niet aan slachtoffer te zijn van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4,4° VW)

Bijgevolg wordt het recht op verblijf / F- kaart van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1.- In de bestreden beslissing wordt ten onrechte geoordeeld dat verzoeker niet zou aantonen dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.- De DVZ geeft een te enge interpretatie aan het bewuste artikel. Door de toepassing te beperken tot individuen die het slachtoffer zijn geweest van geweld. Nochtans wordt in het bewuste artikel het woord ‘bijvoorbeeld’ gebruikt, wat er op wijst dat de opgesomde gevallen van geweld niet uitsluitend en/of exhaustief zijn.

3.- Uit het dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat hij wel met een schrijnende situatie geconfronteerd werd. Hij benadrukt dat:

- zijn wettelijke partner eenzijdig en hardvochtig de relatie beëindigd heeft

- hij een belangrijke kostwinner was in het gezin

- hij bijzonder snel Nederlands geleerd heeft

- hij geïntegreerd was/is in België (vast werk, huurt appartement, spreekt Nederlands, ...)

3.- De situatie van verzoekster is schrijnend. Hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering. Hij beantwoordt wel degelijk aan de voorwaarden van het vermelde artikelen.”

2.2. Artikel 42quater, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.3. Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd in casu beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet omdat blijkt dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner en de verklaring van wettelijke samenwoning werd stopgezet. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde is nagegaan of verzoekende partij op uitsluitend persoonlijke basis haar verblijfsrecht kan behouden. Daartoe heeft de gemachtigde onderzocht of er sprake is van een uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet waarbij hij heeft vastgesteld dat dit niet het geval is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoekende partij per schrijven van 26 augustus 2014 uitgenodigd werd om alle documenten die nuttig kunnen zijn in kader van het onderzoek met toepassing van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet over te maken. Verzoekende partij heeft aan dit schrijven gevolg gegeven en diverse stukken overgemaakt die in de bestreden beslissing worden opgesomd en besproken.

2.5. Verzoekende partij is het niet eens met het gegeven dat zij niet beschouwd wordt als slachtoffer van geweld en meent dat de verwerende partij aan dit begrip een te enge interpretatie geeft. Zij stelt dat zijzelf met een bijzonder schrijnende situatie geconfronteerd is omdat haar partner eenzijdig en hardvochtig de relatie beëindigde, zij een belangrijke kostwinner was en snel Nederlands geleerd heeft en ook goed geïntegreerd is. Verder beschikt zij over voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering.

2.6. Artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(..)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoekende partij meent dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt dat valt onder de toepassing van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Nog daargelaten evenwel de vaststelling dat verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aantoont dat haar partner de relatie hardvochtig verbroken zou hebben, maakt zij met haar betoog over de manier waarop haar partner tot een verbreking van de relatie zou zijn overgegaan – eenzijdig en hardvochtig – niet aannemelijk dat dit zou passen onder het begrip “bijzonder schrijnende situaties” waarvan sprake in artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Niet alleen het gebruik van de bewoordingen “bijzonder schrijnend” wijzen op hoe ernstig de situatie moet zijn – immers dragen deze bewoordingen al de eis van een verregaande mate van een erbarmelijke en ellendige toestand in zich – maar ook uit het voorbeeld dat in het wetsartikel dienaangaande wordt gehanteerd blijkt hoe ernstig de situatie moet zijn. De verbreking van een relatie kan ten aanzien van de persoon die niet voor deze verbreking gekozen heeft hard aankomen, maar dat maakt nog niet dat het loutere feit dat één van de partners eenzijdig beslist de relatie stop te zetten dit kan gecatalogeerd worden als een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk als zou de verwerende partij de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet te eng geïnterpreteerd hebben wanneer zij in het geval van de verzoekende partij oordeelt dat: *“Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden”* en daarbij ook verwijst naar het voorbeeld dat in de wet wordt gegeven. De Raad ziet voor het overige niet in hoe het gegeven dat verzoekende partij de kostwinner was en zij goed geïntegreerd zou zijn als een bijzonder schrijnende situatie kan gecatalogeerd worden die valt onder de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Deze elementen hebben eerder betrekking op de elementen die passen in het onderzoek waarvan sprake in artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Zoals evenwel blijkt heeft de verwerende partij hieromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing en gesteld waarom deze elementen een behoud van het verblijfsrecht niet verantwoorden.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1.- Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker gehoord werd. In ieder geval is er op geen enkele manier melding van gemaakt in de bestreden beslissing.

2.- Het niet horen van verzoeker is een essentiële schending van de hoorplicht bij het nemen van de betrokken drastische maatregel van DVZ. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State (nr. 230.257) van 19 februari 2015.”

2.9. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij werd door het bestuur via schrijven van 26 augustus 2014 uitgenodigd in het kader van het onderzoek met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het recht gehoord te worden impliceert dat zij mondeling dient gehoord te worden doch het volstaat dat verzoekende partij in de gelegenheid wordt gesteld om

haar argumenten naar voren te brengen. Deze gelegenheid werd haar gegeven via schrijven van 26 augustus 2014. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat haar recht om te worden gehoord werd geschonden.

2.10. Het tweede middel is niet gegrond.

2.11. In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij gedwaald heeft over de feiten.

Zij betoogt als volgt:

“1.- In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van een arbeidsovereenkomst met Intermezzo BVBA. De DVZ leidt daar uit af dat verzoeker werkwilgig is. In de bestreden beslissing wordt echter geen rekening gehouden met:

- de arbeidsovereenkomst met Intermezzo BVBA die van onbepaalde duur is (vanaf 15 mei 2015) en die wijst op een effectieve tewerkstelling (> werkwilgigheid)

- de effectieve tewerkstelling in de maanden mei, juni, juli en augustus 2015 die blijkt uit de loonfiches in die maanden.

2.- De DVZ heeft bewust gedwaald over de feiten.”

2.12. Verzoekende partij wijst erop dat geen rekening werd gehouden met de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur alsook haar effectieve tewerkstelling in de maanden mei tot en met augustus 2015. Evenwel stelt de Raad vast dat deze gegevens betrekking hebben op de tewerkstelling en dus werkwilgigheid van de verzoekende partij, gegevens die de verwerende partij in ogenschouw heeft genomen daar zij motiveert: *“Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Er zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.”* Zoals blijkt uit deze motivering betwist de verwerende partij niet dat verzoekende partij werkt en daaruit een inkomen genereert maar stelt zij wel dat de tewerkstelling van verzoekende partij geen obstakel is om terug te keren naar het land van herkomst en daar tewerkgesteld wordt. Door opnieuw te verwijzen naar haar tewerkstelling zonder dat dit een element is dat betwist werd door de verwerende partij toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben of tot verkeerde of kennelijke onredelijke vaststellingen zou gekomen zijn. Voor zover de verzoekende partij ter terechtzitting nog een recente arbeidsovereenkomst bijbrengt dient gesteld dat, daargelaten de vaststelling dat dit stuk niet aan de gemachtigde kenbaar werd gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing, de Raad benadrukt dat de tewerkstelling *an sich* door de verwerende partij niet betwist wordt.

2.13. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel en de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1.- Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing van onvoldoende gemotiveerd is. De DVZ:

- toont onvoldoende aan waarom de voorgebrachte bewijzen (arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, loonfiches, huurcontract, bewijzen van taallessen) niet worden aangenomen

- toont onvoldoende aan waarom verzoeker niet aan de voorwaarde(n) voldoet van art. 42 quater, §4, 4° Vreemdelingenwet.

2.- De Wet van 29 juli 1991, meer bepaald artikel 3 dat bepaalt dat de motivering afdoende moet zijn, is geschonden. In de bestreden beslissingen zijn enkel standaardmotiveringen vermeld. Met het tewerkgesteld zijn via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en het bewijs van effectieve tewerkstelling gedurende de vier maanden die de bestreden beslissing vooraf gingen, wordt onvoldoende rekening gehouden en de bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd.”

2.15. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en wordt omstandig gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen het behoud van het verblijfsrecht niet verantwoorden. Tevens wordt omstandig gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet onder de uitzonderingsgronden valt van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing standaardmotiveringen bevat, nu duidelijk blijkt dat wordt ingegaan op de specifieke elementen die eigen zijn aan het dossier van de verzoekende partij. Bovendien, zelfs indien de bestreden beslissing een voorbeeld zou zijn van een standaardmotivering, dan maakt deze vaststelling op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoekende partij meent dat onvoldoende wordt aangetoond waarom de door haar voorgelegde elementen niet worden aangenomen. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom zij de motivering onvoldoende vindt. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangebrachte elementen in ogenschouw genomen en omstandig gemotiveerd waarom deze elementen niet strekken tot het behoud van het verblijfsrecht. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat zij op grond van deze elementen wel haar verblijfsrecht moet behouden, is uiteraard niet afdoende om afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Voor zover zij nog verwijst naar de stukken die haar tewerkstelling aantonen, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar andere elementen die zij niet ter kennis van het bestuur heeft gebracht voor het treffen van de bestreden beslissing kan zij in het kader van onderhavige procedure niet dienstig verwijzen naar deze elementen nu het bestuur het niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij niet op de hoogte werd gesteld voor het treffen van de bestreden beslissing.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat er niet voldoende aangetoond wordt waarom niet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater is voldaan, kan zij niet gevolgd worden. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld: *“Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4,1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4 2-3 VW) ,en toont niet aan slachtoffer te zijn van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4,4° VW)”* Verzoekende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat deze motivering incorrect is. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar de bespreking van het eerste middel.

2.16. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.17. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Door geen rekening te houden met de diverse elementen en voorgebrachte documenten in het dossier schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ... mogen ambtenaren zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1988, 77-78)”

2.18. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid

is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals blijkt uit de bespreking van de overige middelen maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.19. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER